

A l'entrada d'una estació subterrània

J.V. FOIX

A L'ENTRADA D'UNA ESTACIÓ SUBTERRÀNIA, LLIGAT DE MANS I PEUS PER DUANERS BARBOSOS, VAIG VEURE COM LA MARTA SE N'ANAVA EN UN TREN FRONTERER. LI VOLIA SOMRIURE. PERÒ UN MILICIÀ POLICÈFAL SE ME'N VA ENDUR AMB ELS SEUS, I VA CALAR FOC AL BOSC

Escales de cristall a l'andana solar
on passen trens de llum cap a platges obertes
entre murs transparents i coralls sarmentosos
i ocelles d'ulls clarós en brogiment de brancs.

¿Ets tu, blanca en el blanc d'aquesta alba insular,
-líquid l'esguard, atenta a músiques innates-
que escrius adéus humits a la forest dels vidres,
amb semença de nit per a un somni desclòs?

Te'n vas enllà del goig, al ribatge encantat
amb gegants embriacs a l'espluga gatosa
i falcons dissecats a les roques senyades,
a un mar petjat pels déus en els nocturns furtius.

No puc heure't, dorment, orb de llum i de ment,
vestit com un infant, sense veu ni bagatge,
entre tràmeccs guardat per hostalers biformes;
els passaports són vells i sangosos els cors.

T'emportes puigs i rius, i els estanys estel·lars
i fonts en bacs gelius en profundes valises;
un guaita tenebrós, des del serrat en flames,
em crida amb noms estranys i em fa que no amb les mans.

Onegen foramurs banderes esquinçades.

Setembre de 1936